

РЕШЕНИЕ

№ 3363

гр. София, 07.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 07.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря ЕЛЕОНОРА СТОЯНОВА и при участието на прокурора МИРЧЕВ, като разгледа дело номер **2813** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал.3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. 7346 от 08.04.2011 г. в Административен съд – С. град и вх. № 53-04-116 от 25.03.2011 г. по описа на ТД на Н. – град С., подадена от “Д. Е.”, ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр. С., У. С. Г. С. № 10, представлявано от К Л С – П, изпълнителен директор срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) № 1564 от 07.02.2011 г., издадено от М Н П, главен публичен изпълнител в дирекция “Събиране” при ТД на Н. – С., потвърдено с Решение № ПО-21/11.03.2011 г. на Д. на ТД на Н. – С..

Жалбоподателят сочи, че обжалваното решение и потвърденото с него постановление са незаконосъобразни и моли да бъдат отменени като такива по подробни съображения, изложени в жалбата. В хода на съдебното производство редовно призован, не се явява, представлява се от адв. П, който поддържа жалбата, моли да се уважи на основанията, посочени в нея. Излага съображения, че при отправяне на искането за налагане на обезпечителни мерки, данъчната администрация не е взела отношение на какво основание е определен размера на претендираните задължения. Изрично заявява в съдебно заседание, че дружеството няма да представя обезпечение в пари, банкови гаранции или

държавни ценни книжа. Претендира сторените разноси по делото.

Ответникът – Д. на дирекция ТД на Н. – С. редовно призован се представлява от юрк. Б. Оспорва жалбата, предлага да се потвърди решението на Д. по съображения изложени в него, да се отхвърли жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на прокуратурата – излага съображения за неоснователност на жалбата, поради което да се остави без уважение, а издаденото решение като правилно и законосъобразно да се потвърди.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С мотивирано искане Ц Х на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на Н. С., офис Овча купел, в качеството на ръководител екип, извършващ ревизията, обхващаща ДДС за периода 01.01.2010 г. – 30.09.2010 г., възложена със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1008683/14.10.2010 г., изменена със ЗВР № 1011120/20.12.2010г., изменена със ЗВР № 1100708/11.01.2011г. Допълнително е посочено, че ревизията е възложена по писмо на ЦУ на Н. с изх. № 24/28/1923 от 14.10.2010 г., с което са дадени допълнителни указания да бъдат предприети действия по налагане на предварителни обезпечителни мерки, тъй като съществува съмнение за измама. Връчено е ИПДПОЗЛ с изх. № 18 – 53-00-313 от 14.10.2010 г., съгласно, което няма представени документи, факт, който фирмата оправдава, че всички документи, ведно със сървър на счетоводната фирма са иззети при обиск на 17.09.2010 г. от С., за което в ревизионната преписка е представен протокол за претърсване и изземване.

В искането е обоснован изводът, че в хода на ревизията ще бъдат определени публични задължения, в предполагам размер на 1 200 000 лв. и ще се затрудни събирането на бъдещо задължение поради следните факти. Изрично е посочено, че в хода на ревизията са извършени насрещни проверки, на доставчици на ревизираното дружество. От проверките е установено, че част от основните доставчици не се намират на посочените от тях адреси за кореспонденция или не представят доказателства необходими за признаване правото на данъчен кредит по извършените доставки. При извършена справка в информационния регистър на Агенцията по вписванията е установено, че ревизираното дружество не притежава недвижими имоти към 07.02.2011 г., както и че по време на ревизията е извършено разпореждане с такъв.

Въз основа на направеното искане е издадено Постановление изх. № 1564/07.02.2011 г. на главния публичен изпълнител, с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 1 200 000,00 лева по всички банкови сметки на „Д. Е.”, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касети, както и суми предоставени за доверително управление в ТБ „О”, ТБ „Ю”. ТБ „Р” ЕАД и ТБ „Б” ЕАД. Постановлението е връчено на Тази обезпечителна мярка е предмет на оспорване в настоящото производство. В жалбата са наведени доводи за нарушаване на изискванията на

чл. 121, ал. 3 от ДОПК, за липса на обезпечителна нужда, както и за липса на мотиви за налагане на оспорваната обезпечителна мярка и на аргументация при определяне размера предполагаемото задължение.

С жалба вх. № 53-04-116 от 07.03.2011 по описа на ТД на Н., жалбоподателят е оспорил пред Д. на ТД на Н. – С. ПНОМП № 1564 от 07.02.2011 г. Решаващият орган след като се е запознал с жалбата е постановил Решение № ПО–21 от 11.03.2011 г., с което оставил жалбата без уважение като неоснователна.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с административната преписка документи, както и Заповед № 1100280 от 11.04.2011 г., издадена от органа по приходите М Р, началник сектор “Ревизии, дирекция “Контрол” при ТД на Н. – С., с която е спряно производството по извършване на ревизия, възложена със ЗВР № 1101194 от 28.01.2011 г. на “Д. Е.”., считано от 11.04.2011 г. Ревизията е спряна на основание чл. 34, ал.1, т.2 от ДОПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 197, ал. 2 от ДОПК преклузивен 7 - дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган в съответствие с правомощията му по чл. 12, ал.2, т.1 от ДОПК въз основа на мотивирано искане от орган по приходите.

Съгласно чл. 197, ал.3 във вр. чл. 121, ал.1 и чл. 195, ал.5 от ДОПК, регламентиращ производството по проверка правилността на наложената обезпечителна мярка, съдът в своята дейност следва да провери дали са налице законовите изисквания за налагането на съответното обезпечение.

Настоящия съдебен състав след като взе предвид направените възражения от жалбоподателя, намира същите за НЕОСНОВАТЕЛНИ по следните съображения: На първо в ПНПОМ се съдържат данни и за двата основни факта, основаващи логическия извод за бъдещо затруднение - размера на предполагаемото задължение и установеното имотно състояние на дружеството.

Процедурата по предварително обезпечаване се прилага с цел да бъдат защитени интересите на държавата при трудно събираеми вземания. Прилага се, защото органите, извършващи ревизията, са преценили, че ако не бъдат наложени предварителни обезпечителни мерки, ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публичните вземания. Целта на обезпечителните мерки е да се съхрани имуществото в патримониума на данъчния субект и да му се отнеме възможността да се разпорежи с активите си преди да е започнала процедурата по принудително събиране. Тук следва да се посочи, че при приключване на ревизията с предстоящо издаване на ревизионен акт, органът по приходите има законовата и процесуална възможност в случай, че няма да се определят фискални задължения да предложи на публичния изпълнител, че са отпаднали

условията за обезпечаване на вземането.

Възраженията на жалбоподателя за размера на бъдещо задължение, което да подлежи на обезпечение не могат да бъдат предмет на преценка в настоящето производство. Наведените доводи касаят законосъобразното протичане на ревизия и като такива могат да бъдат разглеждани при издаване на ревизионен акт, и при евентуално административно или съдебно обжалване.

При предприемането на действия по предварително обезпечение публичният изпълнител е в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения и се ползва от преценката на ревизиращия орган. Публичният изпълнител не е контролен орган на ревизиращия орган по приходите и не може да оспорва неговото предположение, нито да го отхвърля. Ролята на публичният изпълнител е да прецени дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и след съобразяване с условията на чл.121, ал.3 от ДОПК да наложи предварителните обезпечителни мерки. Видно от атакуваното постановление, същото съдържа подробно изброяване на всички обстоятелства, мотивирали публичния изпълнител да наложи предварителната обезпечителна мярка. Преценката за затрудненото събиране на предполагаемите вземания е правилна и това се потвърждава и от извършената продажба на недвижим имот от жалбоподателя на 24.01.2011 г., представляващ поземлен имот, парцел – 016, масив 018, площ по док. 2034 кв.м. в гр. С., местност – Б.

Неоснователни са и твърденията, че не е налице мотивирано искане на органа по приходите, тъй като такова не е връчено на жалбоподателя. На основание чл. 195, ал. 4 от ДОПК длъжникът не се уведомява за искането от органа по приходите обезпечение, поради което и екземпляр от същото не му е предоставен предварително. Искането за предварително обезпечаване на ръководителя на ревизиращия екип не се предоставя на ревизираното дружество за запознаване и не е приложение, т. е. неразделна част от издаденото постановление, тъй като то има изненадващ ефект и цели именно предотвратяване извършването на действия и сделки с цел ощетяване на бюджета и затрудняване на събирането на бъдещите публични вземания .

Не се споделя и възражението в жалбата, относно твърдяно нарушение по чл. 121. ал. 3 от ДОПК. Налагането на обезпечителни мерки, в условията на едно бъдещо /предполагаемо/ вземане, наличието и размера, на което може и да не се потвърди в края на ревизията, представлява израз на засилената грижа на закона към защитата на публичния интерес. Налагането на предварителното обезпечение се мотивира с опасността удовлетворението на бъдещото вземане да е невъзможно или да бъде значително затруднено. Преценката на възможното затруднение се прави при съпоставка между предполагаемия размер на задължението и наличните материални активи на бъдещия длъжник. След като при съпоставка между предполагаемия размер на задължението и наличните данни за активите се налага извод, че вземането може да бъде затруднено, логически при налагане на обезпечение върху активите на лицето се въздейства

неблагоприятно върху него. Именно защото, в почти всички случай, при които е налице предпоставката по чл. 121, ал. 1 от ДОПК /възможност от затруднено изпълнение/, обезпечението води до затруднение дейността на ревизирия субект, чл. 121, ал. 3 от ДОПК забранява не какво да е затруднение, а само такова което представлява „сериозно възпрепятстване на дейността на лицето”. Нещо повече хипотеза 2-ра на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, дава още по изявен превес на публичния интерес, като посочва, че обезпечение се допуска дори ако сериозно се възпрепятства дейността на лицето, стига да не спира извършваната от него дейност.

Не се приемат за основателни възраженията направени с жалбата, че не са налице основанията по чл. 124, ал.4 във връзка чл. 122, ал.1 от ДОПК, като се твърди, че не е посочено на какво основание се счита, че ревизията се извършва при особени случаи. В искането за предварително обезпечаване на задължения изрично е посочено, че в хода на ревизията е връчено ИПДПОЗЛ с изх. № 18-53-00-313 от 14.10.2010 г., по което искане не са представени документи от юридическото лице, тъй като заявява, че всички документи, ведно със съвърва на счетоводната фирма са иззети при обиск на 17.09.2010 г. от С.. За това обстоятелство жалбоподателят е представил Протокол за претърсване и изземване. Наличието на това обстоятелство по своята същност е една от хипотези на чл. 122, ал.1 от ДОПК, а именно че ревизия при особени случаи се възлага, когато липсва или не е представена счетоводната на задълженото лице, както и когато документите, необходими за установяване основаната за облагане с данъци липсват. В допълнение следва да се посочи, че щом е посочена общата норма на чл. 122, ал.1 от ДОПК с това не се засягат правата и законните интереси на ревизирия субект, тъй като се презумира наличието на една от законово установените хипотези.

На следващо място не е основателно направеното възражение в съдебно заседание, че след като ревизията е спряна със Заповед № 1100280 от 11.04.2011 г. на орган по приходите, то това е допълнително условия за отмяна на наложените обезпечителни мерки. Съгласно чл. 34, ал.3 от ДОПК, при наличие на основанията за спиране на ревизионното производство по ал. 1 и 2 на същия текст, преценката за спиране се прави от органа, възложил ревизията, а при административно обжалване -от решаващия орган, като производството се спира със заповед, която се връчва на заинтересованите лица и не подлежи на обжалване. При отпадане основанията за спиране на производството същото се възобновява с издаването на нарочна заповед, която се връчва на страните и не подлежи на обжалване. Следователно щом като обезпечителните мерки се налага за срок до 4 месеца или до приключване на ревизионното производство и издаване на акт по чл. 119, ал.3 от ДОПК на ревизираното лице, факта на спиране на производството не влияе върху основателността им.

Съдът извърши служебно проверка за наличието на посочените по-горе основания и установи, че с определение № 2990 от 08.06.2011 г. по адм. дело № 4822 по описа за 2011 г. е продължен срока на наложените с Постановление изх. № 1564/07.02.2011 г. предварителни обезпечителни мерки до приключване на ревизионното производство и

издаване на акт по чл. 119, ал.3 от ДОПК на жалбоподателя „Д. Е.”.

Съдът, за да отмени наложените предварителни обезпечителни мерки, следва да са му представени от длъжника обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценна книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. В тази връзка следва да се подчертае, че изрично процесуалният представител на „Д. Е.”, заяви, че няма да ангажира доказателствата, посочени в чл. 197, ал.3 от ДОПК.

Въз основа на горната настоящия съдебен състав на Административен съд – С. град, намира жалбата на „Д. Е.” за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена, а обжалваният административен акт потвърден като правилен и законосъобразен.

С оглед изхода на делото и направеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, същото е основателно съгласно чл. 161, ал.1 от ДОПК, поради което следва да се осъди жалбоподателят да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 150 (сто и петдесет) лева.

По изложените съображения и на основание чл. 197, ал. 3 от ДОПК вр. с чл. 144, ал. 2 от ДОПК, Административен съд – С. град, I – во отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на “Д. Е.”, ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр. С., У. С. Г. С. № 10, представлявано от изпълнителния директор К Л С – Петлова срещу Решение № ПО-21/11.03.2011 г. на Д. на ТД на Н. – С., с което е потвърдено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) № 1564 от 07.02.2011 г., издадено от М Н П, главен публичен изпълнител в дирекция “Събиране” при ТД на Н. – С..

ОСЪЖДА “Д. Е.”, ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр. С., У. С. Г. С. № 10, представлявано от изпълнителния директор К Л С – Петлова да заплати в полза на бюджета на ТД на Н. – С. град сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: